

λεύη καθόλου, πλάι σε μιὰ μεγάλη πέτρα, που χρησίμευε τὸ καλοκαίρι στὴς γρηῃς τῆς αὐτῆς γιὰ νὰ καθοῦνται.

Περιμένοντας νὰ ξανασηκωθεί ἄναερα καὶ νὰ φύγει, ἀκούσα ξαφνικά τοὺς κλώνους τὸν δειλινὸν νὰ θροῦζον κι' ἔρριξα γιὰ μιὰ στιγμή τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ ἔκει. Ἀντίκρουσα τότε κατὰ ποῦκα νεν τὴν καρδιά μου νὰ τὴ σφιξῆ ἢ ἀγωνία. Ἀνάμεσα στὰ φύλλα, μέσα στὸ βαθύ σκοτάδι, εἶδα ἓνα μάτι ἀστραφτερό, κοκκινοπορτοσίνο, ἄγριο, παρόμοιο μ' ἀναμένο κάρβουνο. Ἦταν ὁ Στραβάραπας, τὸ κατάλαβα ἄμεσως... Τὸ μάτι του, τὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο, ποῦχε σηκωθεί γιὰ μιὰ στιγμή ψηλά, πρὸς τὸ παράθυρο, γύρισε τώρα ὁλοῖσιν πάνω στὸ γλάρο, π' ἀποκαυωμένος ἴσως, εἶχε λουφάει στὴ θέση του...

Ἐρίαντεψα ἄμεσως τὸ δράμα που θὰ παιζόταν ἔκει κάτω, κι' ὁμως δὲν κουνήθηκα ἀπὸ τὴ θέση μου, καρφωμένος ἔκει γεμάτος ἀγωνία καὶ περιέργεια...

Εἶδα τὸ Στραβάραπα νὰ βγαίνει σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ σαλέψει φύλλο, μέσα ἀπ' τὰ δειλιὰ, τὸν εἶδα νὰ προχωρῆ, χωρὶς ν' ἀκούγεται, πρὸς τὸ πουλί, μὲ τὸ χοντρό του λαϊμὸ τεντωμένο. Ἦπυλος, πονηρός, ἀποφασισμένος...

Προχωροῦσε ἐντελῶς ἀθόρυβα μ' ἄερα. ὁ γλάρος, σὺν νὰ διαισθανόθηκε τὸν κίνδυνον που πλησίαζε, γύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ γάτου, τὸν εἶδε, τέντωσε κι' αὐτὸς τὸ λαϊμὸ του, ὀρθώθηκε στὰ πόδια του κι' ἀνάδεψε τὶς φτερούγες του.

Ἐλπισα πὸς θὰ φτερουγίσει καὶ θάφυγει, μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κρατοῦσε μονάχα τὰ μάτια του πάνω στὸ γάτο που προχωροῦσε, ὅλο καὶ προχωροῦσε, σιγά-σιγά χωρὶς νὰ βιάζεται, ὀσμίζοντας τὸν ἀέρα...

Ὅταν ἔφτασε τέσσερα μὲ πέντε βήματα μακριὰ ἀπ' τὸ γλάρο, στάθηκε, τὸν κῆτάζε καλά-καλά, μαζεύτηκε, τίναξε ὀλόρθη πίσω τὴν οὐρά του, συσπειρώθηκε ἔτοιμος νὰ χιμήσει καὶ δὲν περιμένε περὶ παρὰ τὴν κατάλληλη στιγμή...

Ὁ γλάρος ἀσπλέτους πάντα στὴ θέσι του τὸν παρακολοῦθαγε διαρκῶς μὲ τὸ βλέμμα.

Εἶχε κατάλαβε τὶς διαθέσεις τοῦ ζώου καὶ τὴ στιγμή ποῦδε τὸ Στραβάραπα νὰ μαζεύεται ἔτοιμος νὰ χιμήσει, τέντωσε περὶ πολλὸ τὸ λαϊμὸ του κι' ἄφησε ἓνα ἀπειλητικὸ γογγυρίσμα... Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὁ γάτος στίχτηκε ξαφνικά, πήρε φόρα καὶ πῆδησε ἴσα πάνω του. Ὁ γλάρος πρόφτασε, μαζεύτηκε, ἔσκυψε, κοιβαριάστηκε καὶ τὴ γλῶσσος. Ὁ Στραβάραπας πέρασε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ σουρουβιάστηκε ἓνα-δύο βήματα περὶ πέρα. Νιαούρισε τότε ἄγρια, σηκώθηκε ἀπὼ καὶ ξαναρρίχτηκε ἄγριος, σβέλτος, πειριασμένος. Ὁ γλάρος τὸν δέχτηκε μ' ἓνα δυνατὸ χτύπημα τῆς μακρῆς, σφιλερῆς του μῦτης, κρατώντας μισοσηκωμένη μπρὸς του τὴ φτερούγα του σὺν ἀσπίδα...

Ἄρχισε τώρα μεταξὺ τους μιὰ πάλι ἄγρια, λυσσασμένη... Ὁ Στραβάραπας ριχίνεται φρενιασμένος ἀπάνω στὸ γλάρο, πηδαίει, κουλουοῦριζεται γύρω του, πασχίζει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια του, σαλπάρει πότε δεξιά, πότε ξερβά, μοναχρίζει ὀργισμένα, νιαουρίζει μὲ λύσσα, σηκώνεται στὰ πίσω του πόδια, τὸ μάτι του φλογοσιπυαρίζει μὲς' στὸ σκοτάδι... Ὁ γλάρος ἀσυνήθιστος στὴν πάλι αὐτῆς στερείας, λαβωμένος στὴν μία του φτερούγα, ὅπως φαίνεται ἀπ' τὸν τρόπο που τὴν κρατᾷ ἀπλωμένη σὺν σπασμένο ριπίδι, ἔχει τ' ἄλλο του φτερὸ ἀνοιχτὸ κι' ὀρθιὸ μπρὸς του, γογγυρίζει ἄγρια καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἔγχροτὸν μὲ τὴ σουβλερῆ του μῦτη... Σημαδεύει κι' αὐτὸς, ὅπως φαίνεται, στὰ μάτια, στὸ μοναχικό μᾶτι τοῦ Στραβάραπα, που τὸν κῆτάει ἀπαίσιον γογγυλισμένο, βλοσυρὸ, ἄγριο !...

Ἡ πάλι κρατᾷ ἔτσι ἄρκετα δευτερόλεπτα, χωρὶς ἀποτέλεσμα, μὲ πείσμα.

Ἡ καρδιά μου σπίγγεται. Ἀνάρημι τὸ φτωχὸ γλάρο, μὰ δὲν μπορῶ καὶ νὰ τὸν βοηθήσω. Ἄν ἔχγα νερὸ θὰ τὸν τρώγαζα περὶ πολλὸν. Ὁ Στραβάραπας ἔχει πὸς βροσκομαὶ ψηλά, στὸ παράθυρο, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν φοβίζει...

Τώρα ὁ φαγομὸς ἀναμεταξὺ τους ἔχει γίνε περὶ λυσσάλεος. Χτυποῦνται φρενιασμένα, λευκὰ φτερὰ μαδοῦν ἀπ' τὸ γλάρο καὶ ἀερανεμίζονται γύρω τους, ὁ Στραβάραπας ἔχει πάψει νὰ νιαουρίσῃ, φυσεῖ μόνον κάθε τόσο φουρισμένα. Παλεύουν περὶ βουβὰ, σιωπηλά, ζοντανασαίνοντας. Διακρίνω τὸ γλάρο νὰ χτυπᾷ μὲ τὴ μῦτη του δεξιά-ξερβά, σὺν νὰ μὴ βλέπῃ μπρὸς του. Θὰ τοῦβγαλε τὰ μάτια μὲ τὰ νύχια του !...

Νοιώθω ἀράνταστη ἀγωνία, θελῶ νὰ κατέβω κάτω, κι' ὁμως μένω πάντα καρφωμένος στὴ θέσι μου...

Ὁ φτωχὸς ὁ γλάρος φαίνεται ἀποκαυωμένος. Ἡ γερὴ φτερούγα του που τὴν εἶχε σηκώσει μπρὸς του σὺν ἀσπίδα ἔχει μαδηρε, στριμώχεται ὀλοένα πρὸς τὸ τοῖχο, χτυπάει μὲ τὴ μῦτη του ἀελοπιεμένα, χωρὶς ἀποτέλεσμα, ὁ Στραβάραπας τὸν ἔχει καταματώσει, καταλαβαίνει τὴν ἀδυναμία του καὶ τὸν βασανίζει, σαλπάρει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τοῦ ριχίνεται ξαφνικά πότε ἀπὸ μπρὸς καὶ πότε ἀπὸ πίσω, ξαναρχίζει νὰ νιαουρίσῃ ἄγρια, σὺν νὰ τραγουδᾷ τὸ νικητήριο, θριαμβικὸ του ὄσμα !...

Ναί... Τὸ δράμα πλησιάζει στὸ τέλος του.

Ἐχει βγάλει τὰ μάτια τοῦ θαλασσοῦραρον πολιοῦ, τόχει καταμαθήσει, τόχει ἔξαντλησει, μαζεύεται γιὰ τελευταία φορὰ, συσπειρώνεται, πέρνει φόρα, ἔτοιμος νὰ ριχτῆ στὸ λαϊμὸ μὲ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μία... νεκρανάστασις.

Ποῖος θὰ ἐπίστευε ποτὲ ὅτι ἡ ἐπιστήμη θὰ κατορθῶνε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ν' ἀναστήσῃ καὶ... νεκρούς ; Καὶ ὁμως τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, διὰ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ !...

Ἰδοὺ ἀκριβῶς πὸς συνέβη τὸ γεγονός αὐτὸ :

Στὴν Νέα Ὑόρκη—ποῦ ἄλλοῦ !— διέμενε ἐγκατεστημένος ἔκει πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἓνας πλούσιος ἔμπορος ταχυοῦ, ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν. Ὁ κ. Ρομαίν, ζοῖσε πολὺ εὐτυχῆς, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ μέρα, τὰ δύο του παιδιὰ προσεβλήθησαν ἀπὸ λύσσα καὶ πέθαναν. Ὁ πλούσιος ἔμπορος ἐλάτρευε τὰ παιδιὰ του, κι' ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸ θάνατόν τους ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Οἱ συγγενεῖς του, βλέποντας τὴν βαθυὰ μελαγχολία που τὸν εἶχε καταλάβει, δὲν τὸν ἀφίναν οὔτε βῆμα. Μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρας ὁμως, κατόρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴ τῶν φυλάκων του, καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πῆγε καὶ χερμάσθηκε !...

Μόλις οἱ συγγενεῖς τοῦ αὐτόχειρος ἀνεζάλυψαν τὸ πτώμα του, φώναξαν ἓνα γιατρὸ. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ γιατροῦ—ὁ ὅποιος ἔτνε νὰ εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοῦς Ἀσζηλιάδας που πιστευόντων ἡλεκτρισμὸν σὺν σὲ Θεο— ἦταν νὰ πάρῃ τὸ πτώμα καὶ νὰ τὸ βουτήσῃ μέσα σ' ἓνα κατὸ μαντίον, ὅπου τὸ ἄριος ἐπὶ εἰκοσι λεπτά. Ὅταν τῶβγαλε ὁμως ἀπὸ κεῖ, τὸ πτώμα δὲν εἶχε ἕποση καμιάν ἀλλοίωση. (Ἐδὼ μιὰ παρενθύσις : Οἱ νεώτεροι ἐπιστήμονες, στὴν Ἀμερικὴ, συνειθίζουν πράγματι πρὸς πιστοποίηση τῶν θανάτων νὰ βουτοῦν τὸ πτώμα μέσα σὲ ζεματιστὸ νερὸ. Ἐάν, δηλαδή, ὁ νεκρὸς δὲν ἔχει ἐντελῶς πεθάνει, τὸ ζεμάτισμα θὰ... τὸν ἀποτελειώσῃ !)

Ὁ ἀμερικανὸς γιατρὸς, λοιπόν, χωρὶς ν' ἀελοπισθῆ ἀπὸ τὴν ἀποτυχία τοῦ... ζεματίσματος τοῦ νεκροῦ, ἔπῃρε τὸ πτώμα του καὶ τὸ ξάπλωσε πάνω σ' ἓνα τραπέζι, κατόπιν δέ, ἀφοῦ τοῦ ἔβαλε «πρίζες» στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, διοχέτευσε

ἐπάνω του μιὰ μεγάλη ποσότητα ἡλεκτρισμοῦ. Καὶ τότε, ὁ τοῦ θανάτου, οἱ μῦς τοῦ νεκροῦ ἄρχισαν νὰ πάλλουν καὶ τὰ βλεφαρὰ του μισανοίξαν ! Τὰ φαινόμενα ὁμως αὐτὰ δὲν διαρροῦσαν παρὰ ὄσην ὥρα τὸ πτώμα βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπίθεσια τοῦ ἡλεκτρισμοῦ. Μόλις τὸ ρεῖμα ἔπαυε νὰ διοχετεύεται, ἔπαυαν καὶ τὰ φαινόμενα. Ὁ γιατρὸς, χωρὶς ν' ἀελοπισθῆ, ἔθεσε σ' ἐφαρμογὴ ὅλες τις ἕως τώρα γνωστὲς μεθόδους τῆς ἐπιστήμης : τεχνητὴ ἀναπνοὴ διὰ τελεσιότατον μηχανισμόν, ἐνέσεις στὸ «διὰφραγμα» τοῦ λάρυγγος κλπ. Ὅλ' αὐτὰ ὁμως ἀπέβησαν εἰς μᾶτην. Καὶ τότε, ὁ μοντέρνος Ἀσζηλιάδης, ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ ἑπάνω στὸν... πεθαμένο, μιὰ μέθοδο δικτῆς του εφευρέσεως. Τοῦ ἄνοιξε τις ἀρτηρίες τῶν χερῶν, ἄνοιξε τις ἀρτηρίες καὶ τῶν διζῶν του χερῶν, καὶ τις ἐνώσε, μεταγγίζοντας ἔτσι τὸ αἷμα του στὸν πεθαμένο. Ἐκινδύνευσε, βέβαια νὰ πεθάνῃ κι' ὁ ἴδιος, ἤθελε

ὁμως νὰ δῆ ἂν θὰ κατορθῶνε νὰ μεταδώσῃ τοὺς χτύπους τῆς δικτῆς του ζωτικῆς καρδιάς, στὴν καρδιά τοῦ πεθαμένου...

Καὶ τὸ κατορθῶσε αὐτὸ ! Μετὰ εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ καρδιά τοῦ νεκροῦ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ἀσθενικά στὴν ἔρχῃ, δυνατότερα κατόπιν. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἄλλη μισὴ ὥρα, ὁ νεκρὸς ἄρχισε νὰ ἀναπνεῖ !... Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῆ ! Ἡ συνέπεια τῆς θεραπειᾶς τοῦ... ἀναστηθέντος, ἦταν πλέον εὐκολωτική. Καὶ σήμερα, ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν, βροσκομαὶ στὸ στάδιο τῆς ἀναρρώσεως !...

Τὸ «θαῦμα» αὐτὸ ἀνεστάτωσε τοὺς ἱατρικοὺς κόκλους ὅλου τοῦ κόσμου. Κανεῖς δὲν τὸ διαμαρτυρεῖ, ἄλλοστε. Μένει μόνον νὰ ἐξετασθῇ κατὰ πόσον ὁ κ. Ἰσαὰκ Ρομαίν εἶχε πράγματι... πεθάνει, ἢ μήπως εἶχε φθάσει μόνον στὸ χεῖλος τοῦ θανάτου χωρὶς καὶ νὰ ἐφευγῆσῃ. Ὅπως ὁποῖτος ὁμως καὶ ἂν ἔχη τὸ πᾶγμα, τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῆς ἐπιστήμης μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ πραγματικὸν θαῦμα. Καὶ, στὸν ἡλεκτρισμὸ, δικαίως δυνατὰ νὰ ἀνονημθῆ ὁ τίτλος τοῦ «Ἰσχυροτέρου ἀπὸ τὸν θάνατον !»

τὰ δόντια...

Ὁ γλάρος ποῦπαγε ξαφνικά νὰ τὸν ἀκούῃ καταλαβαίνει, φαίνεται τὶ τὸν περιμένει, μαντεύει τὸν κίνδυνον... Κι' ἄερα, ἀτότομα, χωρὶς νὰ τὸ περιμένει κανεῖς, τίναζεται ψηλά, ἀπλώνει τὰ μαδημένα του φτερὰ, χτυπάει ἀελοπιεμένα τὸν ἀέρα, ἀνεβαίνει μ' ἀφάνταστο ἄγωνα, ψηλώνει ψηλώνει, χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο, σφουρακνιεται πάλι δύο - τρεῖς σπιθαμῆς πρὸς τὰ κάτω, ἀνεροζυγιάζεται, ξανανεβαίνει, φτεροκοπάει ἀελοπιεμένα, περναὶ σκεδὸν μπροστά του, φτάνει στὰ κεραμίδια τοῦ πλαγινοῦ σπιτιοῦ καὶ σωριάζεται κεῖ πάνω, ἔξαντλημένος, χωρὶς πνοή, μὲ τὰ φτερὰ ἀνοιχτά, μὲ τὰ πόδια ψηλά, ἀποφασισμένος νὰ πεθάνῃ μοκρὰ ἀπ' τὸν ἔγχροτὸν, ἀνθρώπιστος κ' ὑπερήφανος...

Σαλεύει δύο-τρεῖς φορὲς κ' ἔπειτα τίποτα περὶ. Σειφύγῃσῃ !...

Κάτω, μέσα στὸ σκοτάδι, φλογοβολεῖ ἀπαίσιο τὸ μάτι τοῦ Στραβάραπα. Ξαφνιασμένος, φρενιασμένος, πειναλὸς, κῆτάει ψηλά νιαουρίζοντας ἄγρια, πεινασμένα...

Χάρης Σταματιῶ

